

Λύπη και χαρά ναι, αλλά όχι κατάθλιψη...

/ Γενικά

Φωτο:proionta-tis-fisis.com

του αρχιμ.Ιακώβου Κανάκη

Έναν πραγματικά μεγάλο Θησαυρό της Πίστεως μας αποτελούν τα κείμενα του Ιερού Ευεργετινού, των ασκητών της ερήμου δηλαδή, από τα οποία αντλούμε και νιώθουμε μεγάλη την χαρά και την οφέλεια κατά την ανάγνωσή τους.

Ένα από τα θέματα για τα οποία γίνεται λόγος σ' αυτά είναι η λύπη, « **Το φοβερό πνεύμα της λύπης** ».

Ο άνθρωπος που βιώνει το αίσθημα της λύπης βρίσκεται σε μια πολύ δύσκολη κατάσταση, όπου η ψυχή σκοτεινιάζει και η απογοήτευση κυριαρχεί. Σε μια τέτοια κατάσταση ο άνθρωπος αφενός γεμίζει με περίεργους λογισμούς και αφ' ετέρου αισθάνεται ανήμπορος για όλα. Σιγά-σιγά, οδηγείται στην απελπισία και την «πνευματική παραλυσία». Δεν έχει όρεξη για τίποτα και όλοι οι άνθρωποι του

προκαλούν εκνευρισμό. Είναι ένας μικρός θάνατος η κατάσταση αυτή, μια μικρή «γεύση θανάτου».[1]

Είναι μοναδικός και πολύ παραστατικός ο τρόπος πού ο συγγραφέας περιγράφει την φθορά πού προκαλεί η λύπη στον άνθρωπο. Είναι λέει, σαν τον σκόρο στα ενδύματα, σαν το σαράκι στο ξύλο. Ο άνθρωπος μέ απλά λόγια μπορούμε νά πούμε ότι φθείρεται και απομονώνεται με το αίσθημα της λύπης.

Θα ήθελα στο σημείο αυτό να επισημάνω και κάτι άλλο σημαντικό. Πολλοί από εμάς έχουμε την αίσθηση ότι το πρόβλημα στην ζωή μας είναι οι γύρω μας αλλά έτσι είναι άραγε;

Ο άνθρωπος δεν είναι δυνατόν να υποστεί βλάβη από κανέναν εξωτερικό παράγοντα παρά μόνο αν υπάρχουν κρυφές αιτίες μέσα του, στα βάθη της ψυχής του. Για παράδειγμα, αν κάποιος μας προσβάλει και εμείς εκνευριστούμε εναντίον του τότε αυτό υποδηλώνει ότι έχουμε υψηλή ιδέα για τον εαυτό μας, άρα είμαστε εγωιστές. Αν όμως έχουμε ταπεινό φρόνημα, και αυτό είναι για εμάς στάση ζωής, δεν θα μας πειράξει καθόλου η προσβολή του άλλου εναντίον μας. Άλλο αξιοπρέπεια καί άλλο εγωισμός! Δεν είναι λοιπόν σωστό να αποφεύγουμε τους ανθρώπους επειδή δήθεν μας κάνουν κακό, το πρόβλημα βρίσκεται μέσα μας και αυτό καλούμαστε να δούμε πρώτα και να διορθώσουμε στην συνέχεια. Ο Χριστός είχε πει ότι: « και αν τό μάτι σου γίνεται αφορμή αμαρτίας γιά σένα, βγάλτο καί ρίξτο μακριά. Είναι καλύτερο για σένα να μπεις στην αιώνια ζωή μονόφθαλμος παρά με δύο μάτια να ριφθείς στη γέενα του πυρός.»[2] Δεν είπε δηλαδή ο Χριστός να αποφεύγουμε κανέναν, διότι μέσα από τους συνανθρώπους μας προοδεύουμε ή οπισθοδρομούμε στην πνευματική ζωή. Την ύπαρξή μας είπε νά προσέχουμε. Τα πάθη μας προέτρεψε νά ελέγχουμε. Αν δεν αγωνιστούμε γι' αυτά, όπου και να πάμε, ότι και να κάνουμε, θα κουβαλάμε πάντα καί παντού τον άρρωστο εαυτό μας. Θα κουβαλάμε παντού την κόλασή μας. Είναι σαφές οτι η αιτία πού δεν χαιρόμαστε την επίγεια ζωή μας και κινδυνεύουμε να χάσουμε και την αιώνια δεν είναι οι άλλοι αλλά εμείς!

Όμως το θέμα μας είναι η λύπη. Ε λοιπόν μια λύπη δικαιολογείται να έχουμε μόνο μέσα μας, την λύπη για τα λάθη μας. Αυτή όμως να μας οδηγεί όχι στή απογοήτευση αλλά στήν αλλαγή, στήν προσπάθεια, στήν μετάνοια. Αυτή η λύπη φέρνει πόνο καί αυτός ο πόνος γεμίζει τον άνθρωπο με το Άγιο Πνεύμα καί τό άγιο πνεύμα προσφέρει πολλούς καί καλούς πνευματικούς καρπούς: «Ο δε καρπός του πνεύματος εστίν αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, αγαθοσύνη, πίστις, πραότης, εγκράτεια».[3]

Και κάτι τελευταίο, στην Πίστη μας η λύπη δεν βρίσκεται ποτέ μόνη της, πάντοτε

συνοδεύεται από την χαρά και έτσι έχουμε την «χαρμολύπης». Σταύρωση και Ανάσταση! Λύπη για τις αμαρτίες μας και χαρά για τήν Ανάσταση του Χριστού πού μας προσφέρει τό μεγαλύτερο δώρο, τήν άφεση των αμαρτιών μας, τήν χαρά για τήν συγχώρεση αυτή. Όποιος ένιωσε αυτήν τήν χαρά καταλαβαίνει...[\[2\]](#) Μτ. 18,9

[\[3\]](#) Γαλ. 5, 22-23.